

na sněžnicích u Spitzmeilenhütte, mlha se právě roztrhla

Züri Ziitig

číslo 2/2015, 10. dubna 2015

Milí přátelé, kamarádi,

posílám další číslo švýcarského občasníku. Docela mám problém se k psaní dostat, přes týden přicházím z práce pozdě večer a už na sepisování nemám energii. O víkendech jsem většinou neodolal a vyrazil někam ven, ať už na hory, nebo do lesů v okolí našeho domu. Jen když bylo moc pršavo, zůstal jsem doma a doháněl fotografické resty – upravoval fotky ze svatby kamarádů a letních akcí, které doteď ležely v šuplíku. Příležitost na psaní se našla až teď: toto číslo vzniklo ve vlaku když jsem jel na Velikonoce do Čech a zpátky.

Jinak i když to z tohoto čísla tak nevypadá, jaro je tu (alespoň v nižších polohách) v plném proudu, petrklíče tu kvetou na zahrádkách, v parcích, na trávnících u silnic i v lesích, tam se střídají s porosty medvědího česneku. A jarní krajina krásně kontrastuje s čersvě zasněženými Alpami na obzoru.

Na sněžnicích hustou mlhou na Spitzmeilenhütte

všude bílo...

Také to znáte, jak je kolem bílo, a to bílo nad hlavou je o něco tmavší než to bílo pod nohama? Přesně taková mlha je teď, když stoupáme nad hranici lesa ke Spitzmeilenhütte. Prý je to fakt pěkná túra. Psali to v novinách. Věř jim, pisálkům. Prý nenáročná. Možná by byla, kdybychom jako Čechoslováci neusoudili, že si to místo lanovky za dvacet franků radši vyšlápeme pěšky. Krásné výhledy. Zatím tak akorát na Aniku, slovenskou skautku, se kterou jsme se potkali před pár dny a vymysleli tenhle nenáročný výlet s dechberoucími výhledy. Jo, ještě vidíme tyče před sebou a za sebou. Občas i dvě najednou. Každá skalka či kámen, co se objeví v dohledu, je vítaným zpestřením bílé prázdnoty.

V pozdním odpoledni se bílo stává jasnějším, dokonce je tušit slunce nad mlhou (však jsme pak taky byli červení jako prasátka). Počkat, v pozdním odpoledni? Vždyť jsme vyráželi vlakem před sedmou. No co, tak se to protáhlo, tož dojdeme zpátky potmě, však ty tyče najdeme. Znenadání vystupuje z mlhy tmavý kvádr horské chaty. Spitzmeilenhütte. Dokonce je otevřená hospoda, nejen Winterraum. Jako správní Čechoslováci si objednáme dohromady litr čaje a myslíme si, že nás to opravňuje, abychom v teple sbaštili vlastní lívance a nabrali si pohledy, které jsou tam pro hosty. Za okny je pořád stejné bílo.

Najednou vidíme stožár se švýcarskou vlajkou, kus

modré oblohy a skalnatý hřeben v dáli. Cože? Ono se to nakonec roztrhlo? V mžiku jsme před chatou, rozhlížíme se, fotíme, a konečně získáváme představu, kam jsme to došli. Jsme na sněžné pláni, pod námi je horská dolina, za ní skalnatý hřeben, a na druhé straně jde pláň pod skalní štíty, které by i v létě vypadaly na kvalitní horolezecký terén. No, to člověka mohlo napadnout, že když v mapě je nápis Spitzmeilen, navíc celý začáraný hnědýma čarama, že to asi bude špičaté.

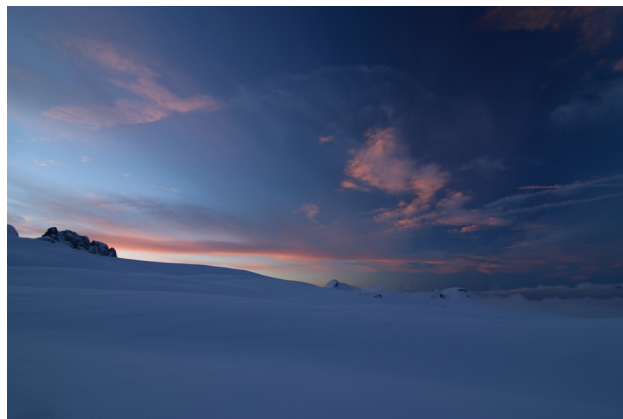

slunce zapadá za horou Spitzmeilen

Ale ještě jsem neřekl to hlavní. Roztrhaná mlha se pořád převaluje v údolí, takže hory v dáli jakoby vystupují z rozbouřeného oceánu, teda spíš ten větrem hnaný oceán se přes ně převaluje, střídavě je zaplavuje a opět ustupuje. A slunce už zalézá za štíty nad náma, ale barví skály a mraky do červena, což v kombinaci s kusy modré oblohy působí až kýčovitě. Stoupáme na sněžnicích plání ke skalám a užíváme si výhledy ze stále většího nadhledu, výhledy které klesající slunce a vítr ženoucí mraky každou minutou překresluje do jiných barev a tvarů. K návratu se obracíme až s plíživým příchodem tmy, se kterou ruku v ruce přichází větší a větší zima.

Ne ne, to není konec vyprávění, vždyť jsme teprve v půlce výletu. Zpáteční cesta nabízí mnohem zajímavější výhledy než cesta sem, se západem

slunce zmizely poslední zbytky mlhy, dorůstající úplněk ozařuje krajinu, hory jsou jako na dlani. A nad nimi tisíce hvězd, jaké člověk ve městě nevidí, přes oblohu se táhne jako svítící pás mléčná dráha, v Plejádách člověk vidí spoustu hvězd, a hvězdná obloha se u obzoru potkává se zemí. Za skalní hřeben pomalu zapadá Venuše a vysoko na obloze krom měsíce září Jupiter.

je nejvyšší čas vyrazit na zpáteční cestu

Zpátky k autobusové zastávce, odkud jsme vyráželi, přicházíme v půl jedenácté, poslední autobus je pryč, ale auta po silnici pořád jezdí. Stopujeme a zastavuje páté auto, které řídí mladý kluk. Hodí nás na nádraží, výborně. Hned co naskočíme, šlape na plyn, a po horských serpentínách to bere stejně jako jeden můj kamarád, kterému od nepaměti říkáme Bourák. Řvoucí motor, ručička tachometru každou chvíli za stovkou, a zatáčky mezi sněhovými bariérami docela nahání strach, ale na druhou stranu, nutno uznat že auto má v ruce a bez něho bychom poslední vlak nestihli. Pár minut dokonce na vlak čekáme a vyjíždíme domů. Najednou na nás sedá únava po celodenním a půl-nočním chození ve sněhu a rychle nás přemáhá...

Alles in Ordnung!

Sice si tu rychle zvykám, ale stejně mě občas švýcarský smysl pro pořádek překvapí. Třeba jsem přišel do bazénu, koukám že je tam hlava na hlavě, tak se pomalu loučím s představou, že si zaplavu... a při bližším pohledu vidím, že to nebude problém. Bazén je rozdělený na dráhy, některé jsou označené „Tempo“, tam lidi kraulují a plavou znak. Vedle je cedulka „Freisteil“, tam mají místo ostatní styly, a v neoznačených drahách plavou lidi čubičkou a podobnými způsoby, které se za plavecký styl označit nedají. V rámci každé dráhy se plave vpravo, takže nikdo se s nikým nesráží, jednoduché a funkční!

Nebo se mi stalo, že jsem u pokladny v Coopu zapomněl zaplatit pohledy ležící na dně nákupního košíku. Přišel jsem na to při rovnání nákupu do brašen na kole, tak jsem se vrátil k pokladně, že jsem zapomněl něco zaplatit. Pokladní to ani trochu nepřekvapilo: „Jo, to se stává, tak to zaplaťte teď.“

Dopravní kvíz

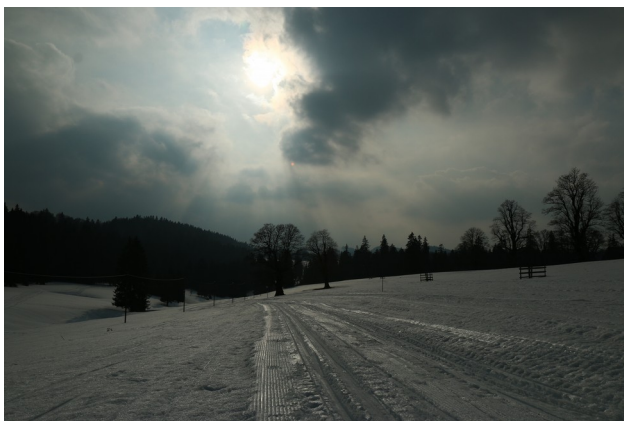
Na obrázku vidíte Polybahn – lanovku vedoucí od tramvajového uzlu „Central“ a curyšského hlavního nádraží k vysokým školám (Univerzitě a ETH). Je dlouhá 176 m a překonává převýšení 41 m. Ráno jezdí po třech minutách plná studentů nahoru a dolů prázdná, odpoledne opačně.

A teď přichází kvízová otázka. Vůz na obrázku právě přijíždí k výhybně, kde se vyhne s protijedoucím vozem. Pozorně se podívejte na „výhybku“ před ním. Žádné jazyky, žádné pohyblivé součásti. Jak vůz pozná, zda má jet vlevo nebo vpravo? Zkuste to vymyslet či najít, případně

připíšte nějakou souvislost (jak se tento systém jmenuje, kde jinde se používá apod.) Vylosovaná správná odpověď vyhrává švýcarskou čokoládu :-)

Běžkování na švýcarský způsob

tající bílá stopa

Podmínky pro rekreační běžkování je možná věc, ve které nad Švýcary vedeme. V Alpách se sice takřka každý lyžařský areál chlubí, kolik mají kilometrů upravených stop, ale 50 km většinou to znamená, že rolba upraví 20 km stopy v horském údolí podle trati či silnice, o pár metrů vedle se vrátí ke startu, a zbylých 10 km se dá dohromady na krátkých okruzích vedle parkoviště. Teda takhle vypadají mapky, v reálu jsem tam nebyl. Vyrazil jsem na běžky do pohoří Jura na hranicích s Francií, které je vysoké zhruba jako naše hory, a běžecské stopy tam vedou po hřebenech a horských pastvinách...

Přijíždím za jarního počasí (je 14. března) do horské vesničky, která je pár kilometrů pod začátkem běžecských stop. Kdybych nezaspal, mohl jsem jet autobusem až tam, ale než bych čekal na další, radši se projdu pár kilometrů pěšky. Těsně za vesnicí se tyčí stovky metrů vysoká bělostná skalní stěna, věděl jsem že Jura je vápencové pohoří, ale že až takhle, to je překvápko. První kus cesty jdu po svěží

jarní trávě, zbytky sněhu vidím jen na protějším severním svahu. Připadám si s běžkami v ruce trochu nepatřičně, nezbyvá než doufat, že o kus výše to bude vypadat jinak. A opravdu, nejdřív potkávám zbytky sněhu ve stínech stromů, pak už je souvisle, a běžecská stopa začíná kde má. Platím 10 franků „běžecské“ (to je ve Švýcarsku standard) a vyjždím.

Jura je pohoří, kde se hodně pase dobytek, a pastviny tu vypadají moc pěkně. Horské louky se spoustou soliterních stromů a osamělé usedlosti a salaše. Sníh na slunci taje a ve stínu je zledovatělý, ale stojím na běžkách po dvou letech, tak nejsem zmlsaný a užívám si to.

Mírím na Chasseral [šasaral], nejvyšší vrchol východní Jury, který má výšku asi jako střecha poštovny na Sněžce, nebo nejvyšší ochoz vysílače na Pradědu. Cesta v lese je spíše ledovým korytem, škrábu se nahoru a jsem rád, že jsem tuto cestu zvolil pro výstup a delší cestu pro sjezd dolů. Samotný vrchol je zklamáním – stojí na něm vysílač, který mě krásou rozhodně neokouznil, výhledy zakrývá šedý opar, a okolo jsou oblé hřbety, kde z tajícího sněhu leze suchá tráva. Sjíždím dolů a pokračuji po pastvinách a hřbetech. Moc se mi líbí na sucho stavěné kamenné zídky a osamělé stromy. O kus dál vjíždím do krásného bukového lesa, kde ze strmých svahů vykukuje spousta skalek a kamenů a na zemi leží hodně mrtvého dřeva. Nedávno tu vyhlásili rozlehlou lesní rezervaci, a vypadá to, že opravdu je co chránit. V takovémto lese žije násobně víc ptačích druhů, vzácných rostlin i hmyzu, než v intenzivně využívané monokultuře.

Kamenné zídky okolo pastvin

K východišti tras se vracím se západem slunce. Na zdvižený palec reaguje první auto, nepočítám-li ty co jen popojíždí po vesnici a tváří se lítostivě, že mě nemohou vzít. Jsem docela vděčný, že mě zavezli až k nádraží, jsem po nějakých 35 km v ne-optimálních sněhových podmínkách a pěti navrch pěšky celkem utahaný. A také hladový, chleby s hummusem a koriandrem zůstaly na kuchyňské lince, tak jsem celý dnešek jen o troše vloček, čokoládě a sušených třešní (díky za ně:)). Ještě že na švýcarském nádraží, kde ani není otevřená pokladna (proč taky, když automat umí všechny myslitelné jízdenky a bere mince i platební karty), je otevřená samoobsluha.

Inzerce

- Nabízím dvě buzoly [Recta DP 2](#), které jsem pořídil ve výprodeji jednoho outdoorového obchodu. Sám takovou mám, je velice praktická a vskutku švýcarská kvalita, už bych jinou nechtěl. Nová, v originálním obalu, za 650 Kč.

Přeji pěkné jarní dny! Jirka

PS: Slibovaná reportáž o Wildnisparku Zurich najde místo v nějakém dalším čísle, spolu s dalšími zajímavostmi v okolí.